

soud jest na omylu. Okolnost, že obžalovaný část kuřiva koupeného v pokoutním obchodě spotřeboval pro sebe, jest pro posouzení jeho jednání jako řetězového obchodu zcela nerozhodna. Rozhodno jest, že aspoň část chtěl dále prodati a také skutečně prodal a to, jak je v rozsudku zjištěno, se značným ziskem (u krátkých o 10 hal., u sportek 5·5 hal. při kuse). Kdyby byl obžalovaný neměl v úmyslu prodati aspoň z části tabák a doutníky, získané v řetězovém obchodě od neznámých osob, a zdražiti tak zboží a neodůvodněný zisk překupnický, byl by zajisté jako silný kuřák spotřeboval všecko kuřivo pro sebe. Že by byl prodal doutníky a tabák jen příležitostně, a z ochoty, vyvrací okolnost, že prodával s velkým ziskem za ceny patrně přemrštěné. Množství, jímž nedovoleně obchodoval, není nepatrné a byla by ostatně tato okolnost lhostejna, poněvadž zákon v tom směru nerozeznává. Poněvadž je tedy zjištěno, že obžalovaný prodal tabák a doutníky, které se normálním chodem dostávali do konsumu z tabákové režie pouze prostřednictvím oprávněných prodávačů (trafikantů) s vyloučením veškerých zprostředkovatelů a překupníků, vsunul se jako neoprávněný a zbytečný překupník mezi vyrobitele, po případě oprávněného prodávače a spotřebitele v úmyslu ziskném, využívaje tak nouze o kuřivo vyvolané mimořádnými poměry poválečnými. Svou činností nejen že zdržel přechod předmětu potřeby do konsumu — pokud kuřivo dále prodával, nýbrž také jej zdražil o neodůvodněný značný zisk překupnický. Jsou zde tedy veškeré známky skutkové podstaty přečinu řetězového obchodu. Poněvadž pak první soud vycházejí z nesprávného právního názoru, vyloučil známku objektivní skutkové podstaty (zdržení oběhu) a nezabýval se více stránkou subjektivní, bylo nutno k odůvodnění stížnosti zrušiti naříkaný rozsudek v části zmateční stížnosti dotčeně a uznati právem, jak shora uvedeno.

Čís. 170.

Podmínky zločinné kvalifikace dle § 176 II. a) tr. z. nejsou splněny, byl-li pachatel dříve potrestán pro přestupek nedospělých dle § 269 a) tr. z., třebaš čin ten obsahem svým byl krádeží.

(Rozh. ze dne 29. března 1920, Kr I 560/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. srpna 1919, pokud jím byl obžalovaný Josef H., obuvnický učen v Opočně, uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 176 II. a) tr. z., a uznal obžalovaného vinným zločinem krádeže pouze dle § 171, 173 tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost státního zastupitelství běře v odpor výrok o vině obžalovaného z důvodu § 281 č. 10 tr. ř., a to právem, poněvadž, jak správně praví, přestupek nedospělých ve smyslu §§ 269 lit. a) (§ 237) z. tr.

je »deliktem sui generis« a odsouzení pro tento delikt nemůže tedy přicházeti v úvahu s hlediska § 176 II. lit. a) z. tr. jakožto předchozí potrestání pro krádež, třebas čin, pro který obžalovaný byl odsouzen dle §§ 269 lit. a) a 270 tr. z., obsahem svým byl krádeží. Poněvadž pak je zjištěno, že obžalovaný byl nehledě k rozsudku okresního soudu v Opočně ze dne 10. února 1914, jímž odsouzen byl pro přestupek dle § 269 a) tr. z., potrestán pouze rozsudkem téhož soudu ze dne 16. ledna 1917, pro přestupek krádeže (§ 460 tr. z.), není tu podmínek kvalifikace § 176 II. a) tr. z. a bylo proto v tomto ohledu zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek v naříkané části zrušiti a obžalovaného uznati vinným zločinem krádeže dle §§ 171 a 173 tr. z.

Čís. 171.

Úřední orgány jsou účastny zvýšené ochrany zákonné jen tehdy, vyvíjejí-li úřední činnost v území, na něž vztahuje se pravomoc jejich úřadu.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1920, Kr II 7/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných Aloisie T., Josefy T. a Aloisa T. do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 29. listopadu 1919, pokud jím uznání byli vinnými zločinem veřejného násilí ve smyslu § 81 tr. z. a přestupkem § 312 tr. z., zrušil v odpor vzatý rozsudek a odkázal věc v tomto objemu zpět k soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti obžalovaných nelze, pokud běře rozsudek v odpor z důvodu zmatečnosti dle § 281 čís. 9 a) tr. ř., upříti oprávnění. Činy, pro něž obžalovaní odsouzeni byli, spáchány byly dle zjištění rozsudku první stolice na policejním agentu Arnoštu H., přestupek dle § 312 tr. z. i na policejním agentu Pavlu T., kteří dle rozsudečného výroku byli u výkonu své služby. Zmateční stížnost vytýká rozsudku nepřesnost již v tom směru, že bylo uznáno, jakoby jmenovaní policejní agenti byli v čas činu bývali u výkonu své služby, ač dle skutkových zjištění prováděli udělený jim příkaz vrchnostenský. Že se zmateční stížnost právem dovolává toho, by v tom směru přesně bylo rozeznáváno, patrné již z toho, že rozsudek sám, ač ve svém výroku — ve shodě se spisem obžalovacím — mluví o výkonu služby, v důvodech naopak opětovně uvádí, že policejní agenti jednali na základě úředního (vrchnostenského) příkazu jim jich nadřízeným úřadem, policejním vedením v Krnově uděleného, a jimi v kritickou dobu prováděného. Zmateční stížnost dovazuje dále, že policejní vedení krňovské nemělo práva posílati policejní agenty za účelem provedení domovní prohlídky do Larišova, tedy do obce ležící mimo jeho úřední obvod a že také policejní agenti odebravše se k tomu cíli do Larišova, překročili obor své působnosti. Stanovisko toto označiti dlužno jako správné, jsou-li jmenovaní policejní agenti obecními zřízeními města Krňova, a předpokládaje dále, že tu nebylo v daném případě podmínek, za nichž by bylo i městské policejní vedení krňovské oprávněno bývalo udělití svým zřízením příkaz, by předsevzali úřední